

читанията и интересите на възможно най-разнородна читателска аудитория.

При най-новите издания се забелязва друга тенденция – техните корици (разбира се, благодарение и на модерната полиграфия) по-скоро се стремят да направят Димовите романи „присъстващи“, видими в социалното пространство, неслучайно те се отличават със своето богатство от цветове, техники и изображения. Пъстротата, луксозността, комбинирането на различни стилове (например фотография и изобразително изкуство), колажността – това са все средства, които новите графични дизайнери използват, за да могат по-агресивно, но и по-успешно да приковат вниманието на съвременния читател към т. нар. класика, да го мотивират да избере книгата пред нейния електронен двойник, да го провокират да се включи, но не формално, а реално, в кампании от типа на „Голямото четене“.

Нещо повече – с големия си брой пара- и метатекстове тези издания (и особено книгите на издателство „Захарий Стоянов“) сякаш се нагърбват с функциите на енциклопедичния справочник – опитват се да отговорят на всички евентуално възникнали въпроси, да дадат на читателя максимум образи, визуализиращи заложените в текстовете на Димов представи – стратегия като че ли напълно адекватна и обяснима за времето на технологическия напредък. В този смисъл съвременните Димови издания имат подчертано утилитарен характер – като че ли и на книжния пазар все по-голяма популярност печели формулата „плащаш едно, получаваш три“.

В същото време, разбира се, е трудно да се предположи как различните типове читатели ще приемат подобна свръхенциклопедичност – за някои метатекстовете вероятно ще се окажат важни, защото предлагат възможни матрици и методологии за възприемане на Димовите текстове, за други – абсолютно излишни, в този смисъл те ще останат непро-